

Arriben les festes de Nadal i surten nous llibres per regalar. Com en campanyes anteriors, la gastronomia és l'estrella. Publiquen receptari nou **Karlos Arguiñano** i també **El Comidista**, **Mikel López Iturriaga**. Tots dos estan de promoció i a les entrevistes diuen coses molt interessants, perquè són llestos i perquè avui dia els periodistes pregunten de tot als cuiners, com si fossin els nous filòsofs. Per exemple, a **Iturriaga** li pregunta el locutor per què el seu llibre no té fotografies. Ell explica que les fotos incrementen el cost de fabricació del llibre, però que, sobretot, indueixen a la frustració del cuiner amateur perquè, en general, res que un ésser humà cuini a casa seva s'as-

Al contraatac

Ángeles González-Sinde

Receptes amb foto

semblarà al que preparen per al fotògraf els estilistes d'aliments de publicitat.

No sempre ha estat així. Trec de la meua biblioteca un exemplar que diu *Jardineria domèstica* per veure què faig amb els meus cacti a l'hivern i la foto de la coberta em resulta tan lletja que em sobresalto. Recapito i m'adono que les flors retratades són poc atractives perquè són reals; tant, que s'assemblen a les dels meus testos. És natural, el manual es va publicar el 1972 i llavors el món no era com avui: un aparador ple d'imatges idealitzades i inabastables per incitar-nos al consum. La representació fotogràfica tenia una altra finalitat, la d'ajudar a comprendre.

Marx, Walter Benjamin o Adorno

ja ens van prevenir contra aquest mal. En l'arrencada de la societat industrialitzada, ells van veure com els grans magatzems desplaçaven els mercats tradicionals i els cellers d'artesans. Des de finals del segle XIX es van generalitzar els aparadors, les galeries comercials, van agafar auge la moda i la publicitat. Els filòsofs es van oïr el canvi transcendental que el consumisme suposaria. Per això, entre altres coses, és tan pràctic per a un país tenir filòsofs i facultats de filosofia: com els mags, endevinen el futur i anticipen riscos.

Fantasmagoria alimentària

Ens van advertir que l'aparència de la mercaderia en exhibició se-

ria molt més important que la seva verdadera utilitat, el cost de fabricació o la seva necessitat. Parla-ven de la «fantasmagoria», l'esperit que assignem als objectes de consum i que els fa tan imprescindibles. Des que la cuina va entrar a formar part de la cultura i els xefs van desplaçar els artistes com a intèrprets de la realitat i creadors de perfecció i bellesa, el menjar també té fantasmagoria. Els receptaris porten fotos espectaculars, imatges allunyades de la realitat perquè són a la vegada somnis i desitjos però no guies. És més important seduir-nos que ensenyar-nos. Però a mi no m'aixequen la camisa, jo seguiré recorrent, com les velles cuineres, a receptaris sense foto. ≡

el Periódico

www.elperiodico.cat

Ediciones Primera Plana SA. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions i atenció al lector: 93 222 27 22. Atenció al punt de venda: 93 222 56 66. Ediciones Primera Plana es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD.

ISSN 1578-746X

5 DE DESEMBRE DEL 2014

Gent corrent

«Només hem començat a integrar la discapacitat»

Fragilitat, inutilitat, minusvalidesa... El món de la discapacitat ha anat heretant tants estigmes com maneres existeixen d'afrontar positivament i integradorament, entre tots, les vivències d'aquells que són menys talentosos, menys ràpids, els que necessiten l'ajuda de logopedes o psiquiatres. Carol Mir ha crescut veient un certificat de discapacitat intel·lectual del 38%. Sentir-se útil i part d'un tot social és la seva noble aspiració. És just el que viu fent pinya com una més dels Capgrossos de Mataró.

—En un castell hi ha posició per a tothom, ningú sobra. És una bella metàfora d'aquella integració que motiva ¿la seva lluita o el seu somni?

—La meua lluita i el meu somni. Ara mateix formo part del grup Autogestors del Maresme, que és un col·lectiu de persones discapacitades que ens anem reunint per compartir vivències, idees de sensibilització per a la millora social i somnis, com el que jo espero un dia poder veure realitzat: una societat que no discrimini la discapacitat, en què tothom qui ho desitgi, sigui quina sigui la seva capacitat, pugui trobar el seu lloc al mercat laboral, a l'aula o a la universitat.

—Autogestors del Maresme ¿va sorgir per iniciativa pròpia de gent com vostè?

—Va sorgir de la Fundació El Maresme, que promou la integració social de les persones amb discapacitat intel·lectual, i forma part d'Autogestors de Catalunya -19 en total, amb 167 membres-, que estan coordinats per la Federació Catalana d'Entitats de la

Carol Mir

El repte d'aquesta castellera de Mataró és el desig de molts discapacitats: una societat integradora.

PER **Carme Escalles**

Discapacitat Intel·lectual (Dincat). A l'octubre vaig ser elegida una de les quatre representants de tots els Autogestors.

—En el seu camí personal, ¿què ha dificultat més la seva vida diària respecte a aquell grau de discapacitat que li van detectar?

—Jo realment no m'he sentit mai una persona discapacitada. No em sento limitada. He pogut viatjar sola, i sempre he tingut bones amigues, ja a l'escola.

—¿Està treballant actualment?

—Sí, treballo des de fa sis anys al departament de serveis de la Fundació Hospital Sant Jaume i Santa Magdalena de Mataró, en un

lloc de treball no protegit. Abans havia estat vuit anys en un centre especial de treball dedicat als manipulats. Estava bé, però un dia vaig parlar amb un responsable i li vaig dir que jo em veia capaç per treballar en una empresa normal. I al cap de dos mesos vaig entrar on estic ara.

—¿Té parella?

—Ara no tinc parella, però si algun dia conec algú que m'accepti m'agradaria poder formar una família.

—Acceptar la discapacitat, ¿què suposa?

—Suposa aprendre a mirar amb normalitat tot el que pugui comportar, saber parlar sense utilitzar paraules com *subnormal*, que per a nosaltres és un dolorós insult, i suposa el més important: no aïllar les persones discapacitades en activitats o llocs. Existeixen molts graus de discapacitat, però moltíssima gent com jo, fins i tot sent considerats discapacitats, podem portar una vida normal. Però en la nostra societat només hem començat a integrar la discapacitat. Ens queda molt camí per recórrer i els mitjans hi poden ajudar molt.

—¿Com defineix la seva manera de ser?

—Sóc molt independent, intento treure'm les castanyes del foc jo soleta, sense demanar ajuda, i si ho aconsegueixo el meu entorn ho sap després. Si no puc, demano l'ajuda que necessito. També sóc molt activa, socialment parlant. Per això estic a la colla castellera Capgrossos de Mataró des del 1998. És la meua via d'escapament, on allibero ràbia i força i on he conegut moltíssima gent, els grans són amics i consellers. Vaig fer un blog de música (www.radio-bsb.blogspot.com) com a fan dels Backstreet Boys, i participo en molts actes solidaris, com el Gran Recapte d'Aliments o *La Marató* de TV-3. ≡

gentecorriente@elperiodico.com

Conforama
Más hogar, mejores precios

hasta **-50%**

en una selecció de
CHAISE LONGUES DE PIEL

